

Čo je doma, to sa necení.....

„Minerálne vody boli odjakživa spojené s históriou, kultúrou a umením,“ povedal na úvod prednášky Dušan Bodiš, hydrogeochemik atď...

Mám priateľky z Minska, Bielorusky vek 49 až 82. Svoje zdravie si strážia, ved' sú tri z nich sú doktorky, vedia, aké to je dôležité. Štvrtá z nich je historička, tak pátrala v histórii, ako sa liečiť veľmi účinne, s dlhodobými účinkami a za malé peniaze a bez fyzickej námahy. Výsledok oznámila svojim kolegyniam, cestujeme do Čiech, stačí voda, popíjanie vodičky, alebo rovno ponáranie sa do nej. Tak navštívili české kúpele na tri týždne, spokojné sa vrátili domov a začali porovnávať pramene, zloženie vody, účinky vody na organizmus. Historičke Lene to nedalo pokoj, pátrala ďalej, Objavila, že panovníčka Mária Terézia dala spísať súpis kúpeľov a minerálnych vôd v Rakúsko-Uhorskej monarchii. Na Slovensku už v 18. storočí hovorili o 128 lokalitách. Na začiatku 20. storočia bolo na Slovensku známych až 80 kúpeľov, ale mnohé z nich postupne zanikali, ...slová patria Jarmile Božíkovej riaditeľke Inšpektorátu kúpeľov a žriediel Ministerstva zdravotníctva SR.

Z 1 782 zdrojov minerálnych vôd je dnes oficiálne uznaných 122. To znamená, že prešli prísnyimi kontrolami a ich obsah zložiek potvrdili niekoľkoročné analýzy. Spomedzi nich ešte môžeme vybrať tie, ktoré majú liečivé účinky. Takých máme na Slovensku až 80 a mnohé z nich sú dnes právom využívané aj na kúpeľnú liečbu.

Voľba nasledujúcej liečebnej kúry padla na Slovenko a tak zhodou náhod sa už ďalšie leto ocitli u nás. Podľa dôkladného preštudovania zloženia vody našich prameňov a porovnávanie so zložením vôd iných krajinách a mestách si vybrali Podhájsku. Ja Slovenka, som ani netušila, že za 40 minút cesty autom od nášho domu je taký skvelý prameň. Tri týždne som vozila štyri bielorusky každý deň do Podhájskej a na ďalší rok znova to isté. A tento rok? našťastie hrávam scrabble, našťastie ho hráva delegátka Dáška, ktorá našťastie vypočula plány prešovčana Jara vymočiť sa v Podhájskej, našťastie poznala správnych ľudí a „našťastie! za správne malý peniaz dohodla pobyt za takých podmienok, že sa ani mojím ruskám neoplatilo chodiť hore dole a s radosťou sa pridali k scrabblistom.

A my sme sa zas držali bieloruských poradkýň: stačí voda, popíjanie vodičky, alebo rovno ponáranie sa do nej. Stačila nám voda, no nezostali sme iba pri nej, popíjali sme vodičku, no nielen vodičku, ponárali sme sa do vody, no nielen do vody. Ponárali sme sa do krásnych partií, z ktorých sa vyvinuli turnaje. Erika a Majka bola vďaka týždňovej príprave v piešťanských vodách správne kúpeľne naladená a len presadli z vlaku na vlak. Celkom im to presadnutie nevyšlo, lebo Erika, podľa jej vlastných slov padla na hlavu. Či to je vážne padnutie sa neodhadol rozhodnúť doktor Spielmann sám, preto ju

rovno zaviezol k novozámockým odborníkom. Okrem obrovských modrín nebolo na Erike badať nijaké zmeny, avšak to , že“ je padnutá na hlavu“ vynikajúco pôsobilo na jej hru. Tá sa absolútne nedala porovnávať s hrou akú Erika hráva bežne na turnajoch. Hrala ako znovuzrodená, vyhrať nechala iba našu predsedníčku Evku, aj to vraj len preto, že má pred ňou rešpekt. Nevieť posúdiť z čoho nastalo to znovuzrodenie, ktovie, či to bolo z piešťanského bahna, alebo vodičky z Podhájskej, alebo z pádu na hlavu, ale Erika hrala skvele. Mirka a poniektorí ďalší jej radili, aby podobným spôsobom padla na hlavu aj v Klári, možno jej ten pád vynesie majstra. Ja som jej však sľúbila, že ja budem obetavo okolo nej behať, zametať aj cestu pod nohami, aj dozerať, aby už znovu nepadla, lebo mňa nabila aspoň štyri krát a po druhej predsa len aj my ostatní túžime po majstrovskom titule. Dokonca aj Jaro, ktorý už majstrovskú chuť víťazstva dobre pozná, pre neho je to stará známa chuť, po ňom túži. Môžem to povedať s absolútnou istotou. Videla som na vlastné oči, aký prišiel do Podhájskej dobre naladený, priamo z Vilnius (krajšie Viľňus) a ešte stále po rusky nielen hovoril, ale aj pil a nielen vodičku. Potom na druhý deň si nevedel spomenúť, či prehraté štyri partie po sebe je len zlý sen, alebo skutočnosť. Ja som si tiež nevedela spomenúť, nie preto, že by som to prehnela s vodou, či vodkou, ale preto, že som bola silne zasiahnutá vlastnou štvornásobnou prehrou , ale s jednou a tou istou osobou..... avšak Erikine víťazné ťaženie nám pomohla rozbiť až externá posila z Nitry. Erika prestala dookola opakovať, že ju nikto nedokáže pobiť hneď potom, ako prehrala najskôr s Peťom a potom s Norom. Škoda, že ešte v tú noc odišli domov, ale zostalo nám spoliehať sa na to , že sa Norbert za nami o dva dni vráti. Vrátil sa, potešila som sa nielen ja, ale aj Erika, ktorá nám rozprávala povest' o zázračnom vyliečení zraku. Podľa tejto povesti si ľudia liečili oči odpradáva v Piešťanoch:

Keď sa pred mnohými rokmi nešťastnej zamilovanej dievčine Borici ukázal pri jednom z piešťanských prameňov svätý Štefan a pomohol jej prekonať odpor bohatého otca voči jej chudobnému milencovi, isto netušila, že sa na tomto mieste neskôr vystriedajú tisíce iných mladých žien. Podľa starej povesti ľudia tento zdroj vody, neďaleko zrúcanín templárskeho kostola, nazvali Dievčenská studňa a dievčence si sem v predvečer sviatku svätého Štefana chodievali modlitbami vyprosiť jeho ochranu.

Tradovalo sa, že táto voda má aj liečivé účinky. Pomáhala pri očných chorobách. Dnes už povesti nikto neverí a studňa leží zabudnutá na súkromnom pozemku. Zato o liečivých prameňoch na území Piešťan vie takmer celý svet. Podľa legendy objavili zázračnú silu tamojšej vody rímske légie. Ich kone boli po namáhavej ceste také unavené, že nevládali ísť ďalej. Vojaci sa teda rozhodli oddýchnuť si na rozbahnenej lúke pri Váhu. Po tejto pauze vraj neobyčajne svieži pokračovali v ceste. To bol začiatok slávy jedného z najznámejších kúpeľných stredísk na Slovensku.

Neustále hýtala, či aj voda z Podhájskej nemá nejakú podobnú silu a pre istotu si ponárala hlavu s otvorenými očami do vody aj v Energy rímskych kúpeľoch. Vlastne tak nejak sa zrodil nápad v Norovej hlave, ako si prezrieť neďaleké krásne prostredie pútnicke miesto, ktoré sa nachádza v chotári obce Pozba s názvom Svätá studnička, kde sa podľa legendy zjavila Panna Mária. Ľudia si toto miesto veľmi ctia. Kaplnka nad zázračným prameňom bola postavená v roku 1926 z milodarov pútnikov za pôsobenia dekana Józefa Harisa v neogotickom slohu. Nad pútnickým miestom Studnička rastie Tankošský cer, ktorý bol vyhlásený za chránený strom v roku 1996. Dub cerový má výšku 13 m, obvod kmeňa 317 cm. Jeho vek niekde uvádzajú 200 rokov a niekde 400 rokov. Tak toto som našla v prameňoch google o našom výlete, ale ani slovka o tom, že by sa nám mal vylepšiť zrak. A presne podľa Murphyho zákona Neverte na zázraky, spoliehajte sa ne, sme si všetci výletníci poumývali oči. Najmä s neskrývaným želaním každého scrabblistu, aby mala vodička zázračnú moc aj na naše scrabblové oči. Niektorí z nás na výlet nešli, asi sa spoliehajú na iný zázrak... Mňa náš fakultatívny výlet veľmi potešil a verím, že Noro nájde aj na budúci rok zaujímavé miesta v okolí pre potešenie scrabblistov.

A páčil sa mi aj personál Energy a ešte ako sa mi páčil, dostala som od nich po nose, a ešte som im za to vďačná. Neodložila som si do skrinky svoje šľapky, myslím si v duchu, veď kto by tu kradol, nemusím ich pchať do skrinky... Vrátim sa a šľapky neboli. Idem na večeru a sťažujem sa personálu, že moje šľapky majú iného majiteľa, a viete čo mi odpovedala obyčajná, jednoduchá žena z kuchyne? Nevadí, nech sa v nich dobre chodí tomu kto ich vzal! Veď to boli len šľapky, prišli ste o niečo cenné? Nie, neprišla a vlastne máte pravdu, keď ich už má, nech sa mu v nich dobre chodí, načo by mu boli, keby tak nebolo? O pár hodín na to mi ich ktosi priniesol, že ich vzal, lebo neboli v skrinke. Potešila som sa, no odvtedy ich nenosím. Ale vrátim sa ku kuchárke, vyslovený dobráčisko. Tak ja chodím po kurzoch, čítam knihy, kde ma učia ako sa správať, ak je osud nepriaznivý a neviem ani to, čo vie tá jednoduchá žena z kuchyne Energy, že človek má byť nešťastný a smutný len vtedy, ak príde o niečo cenné. Inak sa má tešiť zo života a rozdávať úsmevy. Myslím si, že viacerým by sa malo niečo stratiť, nech pochopia, tak ako ja ....

V utorok som odprevadila moje rusky, pri rozlúčke mi povedali, vaši ľudia si necenia dobrú vodičku, lebo ju majú doma, čo je doma to sa necení....

Už to chápem, nechcem o ňu prísť, nechcem ju stratiť, chcem, nech naďalej pomáha, či už na tele, alebo na mysli

javiem

prídavok je grátis pre všetkých scrabblistov, ak dočítajú môj príbeh

Tri posledné prania

Na smrteľnej posteli si Alexander Veľký zavolať svoju armádu a generálov, aby im prezradil svoje posledné tri prania:

„1. Keď zomriem, nech moju truhlu nesú najlepší lekári.

2. Celé moje nazhromaždené bohatstvo – peniaze, zlato, drahé kamene, nech sú rozsypané pozdĺž cesty k cintorínu.

3. Moje ruky nech sú voľné a nech visia z rakvy tak, aby ich všetci videli.“

Jeden z jeho generálov, ktorý bol prekvapený týmto neobvyklým posledným práním, požiadal Alexandra Veľkého o vysvetlenie.

A on mu povedal:

„Chcem, aby najlepší lekári niesli moju truhlu na dôkaz toho, že až príde čas pozrieť sa smrti do očí, tak ani tí najlepší lekári na svete nemajú tú moc uzdravovať...“

Chcem, aby cesta, vedúca k cintorínu, bola obsypaná mojimi pokladmi, nech každý vidí, že materiálne bohatstvo, získané na zemi – zostane na zemi...

Chcem, aby – keď ma ponesú – sa moje ruky kývali voľne vo vetre a to preto, aby ľudia pochopili, že sme prišli na tento svet s holými rukami a s holými rukami ho aj opúšťame a že ten najcennejší poklad zo všetkého sme si už vyčerpali – a to je ČAS.

Do hrobu si nevezmeme žiadne materiálne bohatstvo. ČAS je naším najcennejším pokladom, pretože je obmedzený. Vieme si nazhromaždiť mnoho materiálneho bohatstva, ale nedokážeme si vyprodukovať viac času.

Takže, keď sa rozhodneme venovať niekomu svoj čas, darovali sme mu vlastne časť svojho života, ktorú si už nemôžeme nikdy vziať späť. Naš čas je náš život! Najlepší darček, ktorý môžete dať Vašej rodine a priateľom, je Váš čas.

Keď Vám Boh dá dostatok času, zdieľajte ho so všetkými, ktorých máte radi.